

(N. Neergaard) som til mig paa vore Forespørgsler angaaende Udlændinges Ret til at opholde sig her i Landet og til at erhverve fast Ejendom, i nogen Grad byggede paa en forkert Forudsætning. Det, den højtærede Justitsminister besvarede, var i Virkeligheden et Spørgsmaal, der aldeles ikke var stillet. Det var et Spørgsmaal om, hvorvidt han i Øjeblikket vilde gennemføre en Lov, som skulde forbyde Udlændinge at komme her til Landet, og som skulde forbyde dem at erhverve fast Ejendom her. Et saadant Spørgsmaal er ikke stillet fra nogen Side, men det, man har ønsket at henstille til den højtærede Justitsminister, var, om han ikke vilde træffe saadanne Foranstaltninger, at man kunde være forberedt paa at møde en eventuel Invasion i større Omfang paa rette Maade. Der er ikke blot een Gang, men flere Gange i mine Udtalelser om dette Spørgsmaal forekommet en Ytring, som gaar ud paa, at jeg erkendte, at Forholdene endnu ikke er faretruende herhjemme, men i det Øjeblik, der sker et Sammenbrud i et af vore Nabolande, kan vi meget let blive stillet overfor noget, der kan være en national Fare, og det, man har opfordret den højtærede Justitsminister til, var da, at han skulde træffe Forholdsregler mod en saadan Fare. Det forekommer mig unægtelig ogsaa, at den højtærede Justitsminister selv var inde paa en Betragtning af ganske samme Art. Den højtærede Justitsminister gjorde jo netop gældende, at naar man blev stillet overfor en større Invasion, vilde man ikke finde Justitsministeriet uforberedt; da vilde det tværtimod være beredt til at fremsætte et Lovforslag, som skulde møde disse ekstraordinære Forhold. Det blev ogsaa af den højtærede Finansminister nævnt, at der for Tiden var et Samarbejde i Gang mellem de nordiske Lande for at opnaa visse fælles Regler med Hensyn til Beskatning af Udlændinge. Derfor tror jeg, at man paa dette Omraade i Virkeligheden fra Ministeriets Side er inde paa nogenlunde samme Tankegang som den, der kom til Orde gennem disse Forespørgsler.

Noget anderledes stiller Forholdet sig med Hensyn til Spørgsmaalet om Erhvervelse af fast Ejendom. Den højtærede Justitsminister stillede sig ganske afvisende overfor en Tanke om Fastsættelse af visse Regler til Forebyggelse af Udlændinges Erhvervelse af fast Ejendom her i Landet i større Udstrækning, end rimeligt er. Men samtidig, sagde den højtærede Justitsminister, kan jeg dog henvise til, at jeg selv

ad de Veje, der har været til min Raadighed, har truffet visse Dispositioner, der skulde hindre, at en Fideikommissarius's beslaglagte Ejendom her i Landet kom over paa fremmede Hænder. Det forekommer mig saaledes, at der ogsaa paa dette Omraade i Virkeligheden fra Justitsministeriets Side er truffet Foranstaltninger, som synes at pege hen paa, at man erkender det rigtige i, at den danske Jord i videst mulig Udstrækning bevares for den danske Befolkning selv.

Den højtærede Justitsminister nævnedes, at der allerede var en lang Række af Ejendomme her i Landet, som var i fremmede Slægters Besiddelse, saaledes en Række af vore Grevskaber og af vore Fideikommissgodser. Jeg synes dog ikke, man kan benytte dette som en Bevisførelse for, at man ikke behøver at foretage sig noget for at hindre, at flere Ejendomme kommer i fremmed Besiddelse. I det Øjeblik, man ophæver Fideikommissbaandet, vil en stor Del af disse Ejendomme komme ud i den frie Handel, og er de først i den frie Handel, vil de ganske naturligt glide over paa danske Hænder igen. Men i hvert Fald forekommer det mig, som sagt, at man ikke af den Omstændighed, at der allerede er en Del dansk Jord paa fremmede Hænder, kan drage den Slutning, at man intet skal gøre for at hindre, at mere skal gaa over dertil. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Justitsminister at tage under velvillig Overvejelse ikke at gennemføre et Lovforslag, der forbyder fremmede Erhvervelse af fast Ejendom her i Landet, men derimod at faa visse Regler i saa Henseende fastslaaet — maaske i Lighed med dem, der findes i andre Lande —, hvorved den højtærede Justitsminister faar en vis regulerende Indflydelse paa dette Omraade, bliver i Stand til selv at afgøre, hvorvidt en Ejendom skal komme over paa Udlændinges Hænder eller ej.

Jeg tror, man kan gøre det uden Risiko, thi jeg er ganske overbevist om, at den Betragtning, den højtærede Justitsminister gjorde sig til Talsmand for, og som gik ud paa, at man saa ogsaa vilde lukke af for os i andre Lande, i Virkeligheden intet betyder. Der er jo dog den væsentlige Forskel, at det for os betyder ikke saa ganske lidt, hvis en halv Snes Tusind fremmede slaar sig ned i vort lille Land og iblandt vor lille Befolkning, medens det for Stormagterne vil være ganske uden Betydning, om en halv Snes Tusinde Danske skulde slaa sig ned der. Men hertil kom-